

Arrest

nr. 59 477 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 16 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op 29 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Surinaamse nationaliteit bezitten, ongehuwd zijn en in 1983 geboren zijn in Paramaribo. U zou nooit politiek actief zijn geweest. U zou in Suriname verschillende

jobs hebben gehad. Zo zou u ondermeer in een schoenenwinkel en als telefoniste in een taxibedrijf hebben gewerkt. Ook zou u uw moeder hebben geholpen, die majoor was bij het Leger Des Heils in Paramaribo. U zou school hebben gelopen tot de derde klas in Paramaribo en ook in het bezit zijn van een diploma kokschool.

U verklaarde niet naar uw land te kunnen terugkeren uit vrees voor problemen met een drugsbende. Toen u dertien jaar oud was, zou u in contact zijn gekomen met 'slechte vrienden'. Omdat u erbij wilde horen en vanuit financiële noodzaak zou u op een bepaald moment voor hen beginnen te werken zijn. U verklaarde dat u contact had met S. en R. en voor deze personen drugs leverde op verschillende plaatsen in Suriname. In ruil hiervoor zou u een vergoeding hebben gekregen. U verklaarde tussen 1996 en 2004 voor hen te hebben gewerkt en meer dan tien keer pakketten drugs voor hen te hebben afgeleverd. U verklaarde dat u na uw eerste levering hun opdrachten niet kon weigeren omdat S. en R. u bang maakten. Zo zouden ze ermee hebben gedreigd om uw moeder op de hoogte te brengen of om u op school te komen opzoeken. In 2004 zou u door de politie van Suriname zijn opgepakt toen u een pakket drugs probeerde te verzenden naar Nederland. U zou door de rechtbank in Paramaribo veroordeeld zijn voor drugsbezit en gedurende negen maanden zijn vastgehouden. Na uw vrijlating zou u uw vertrek uit Suriname hebben voorbereid. In die periode zouden S. en R. u nog verschillende keren telefonisch hebben bedreigd. Volgens u wilden zij dat u opnieuw met hen zou gaan samenwerken. In september 2005, ongeveer drie maanden na uw vrijlating, zou u met uw eigen paspoort met een Schengenvisum en op uitnodiging van uw tante in Den Haag, uit Suriname zijn vertrokken en naar Nederland zijn gereisd. Negen maanden na uw aankomst in Nederland zou u door uw tante aan de deur zijn gezet. Nadien zou u bij vrienden in Nederland hebben verbleven. Toen u in 2008 zwanger raakte zou u geprobeerd hebben om uw verblijfsstatuut in Nederland te regelen, maar dit zonder resultaat. Op 18 augustus 2009 zou uw dochtertje in Rotterdam geboren zijn. Pas na de geboorte van uw dochter zou u vernomen hebben dat de vader van uw kind (een man met de Nederlandse nationaliteit, geboren in Kaapverdië), die u had beloofd u te helpen zodat u in Nederland kon blijven, een andere vriendin had. Jullie zouden problemen hebben gekregen en uit vrees dat hij uw dochter van u zou afnemen, zou u in september 2009 Nederland hebben verlaten en naar België zijn gekomen. Nadat u een tijdje in België bij een tante verbleef, diende u op 16 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

B. Motivering

De door u ingediende asielaanvraag steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij art.1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling. Het door u aangehaalde misdrijf (drugsbezit/drugshandel) waarvoor u in 2004 door de Surinaamse overheid werd opgepakt en tot negen maand gevangenisstraf werd veroordeeld, behoort tot de zuiver gemeenrechtelijke sfeer van het recht. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u uw straf had uitgezeten onvoorwaardelijk werd vrijgelaten en geen enkel probleem meer met de Surinaamse politie of het gerecht heeft ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Alsook slaagde u er zonder enig probleem in om een paspoort en een Schengenvisum te verkrijgen en uw land legaal te verlaten. Bovenstaande wijst er geenszins op dat u na uw vrijlating nog door uw overheid werd gevisieerd (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Ook voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met een 'drugsbende', waarvoor u uiteindelijk het land heeft verlaten (bedreiging en afpersing), dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet gevisieerd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie of omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel omdat zij u na uw vrijlating opnieuw met hen wilden doen samenwerken. Dergelijk problemen hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw geboorteland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren.

Ten eerste maakte u onvoldoende aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar uw geboorteland momenteel nog door S. en R. zou worden gevisieerd. Zo zou uw familie sinds uw vertrek uit Suriname in 2005 geen noemenswaardige problemen met bovenvermelde personen hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het loutere feit dat zij bij de begrafenis van uw tante op het erf van uw moeder zijn geweest en nalieten haar te condoleren, is onvoldoende om te kunnen spreken van een reële en ernstige vrees in uwen hoofde.

Bovendien slaagde u er allerminst aannemelijk te maken waarom deze personen u, die niet langer met hen wenste samen te werken, vijf jaar na uw vertrek nog zouden viseren (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en p.14). U zegt enkel te vermoeden dat ze willen dat u blijft doorgaan met hen samen te werken (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Verder dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde vrees voor bovenvermelde personen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u pas meer dan vier jaar na uw aankomst in Europa een asielaanvraag indiende. Zoals blijkt uit informatie van de immigratie-en naturalisatiedienst IND en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, heeft u tijdens uw verblijf in Nederland nooit een asielaanvraag ingediend. Ook u verklaarde voor het CGVS dat u nooit een asielaanvraag in Nederland heeft ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Toen u tijdens uw interview voor het CGVS werd gevraagd naar de reden waarom u in Nederland niet om een asielaanvraag in te dienen, antwoordde u dat u er het gevoel had dat u veilig was en dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.13). e door u aangehaalde onwetendheid met betrekking tot de asielwetgeving kan in casu niet als voldoende aanvaard worden ter rechtvaardiging van de laattijdigheid. Zo beschikt u over een familienetwerk in Nederland, spreekt u de landstaal (Nederlands) en had u in Rotterdam contact met een kerkgemeenschap die vreemdelingen hielp. Alsook vond u zelf de weg naar de rechtswinkel in Nederland waar men beroep kon doen op pro-deo advocaten (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.13). Dat u ondanks bovenvermelde omstandigheden er niet van op de hoogte zou zijn geweest dat u in Nederland een asielaanvraag kan indienen, kan niet aanvaard worden. Dit, tezamen met het feit dat u pas nadat uw zwanger raakte (eind 2008) stappen heeft gezet om uw verblijfsstatuut in Nederland te regelen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie van het IND waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat u op 3 augustus 2009 bij het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) een aanvraag indiende om naar uw land van herkomst terug te keren. Bovenstaande doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde vrees. Uw verklaring voor het CGVS als zou u desbetreffende documenten aangaande uw terugkeer hebben getekend zonder deze te hebben gelezen of na te denken, is allerminst overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

Naast het feit dat u pas meer dan vier jaar na uw aankomst in Europa een asielaanvraag indiende, waardoor getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen, dient voorts het volgende te worden opgemerkt. Uit uw asielrelaas blijkt dat u ongeveer acht jaar, al dan niet gedwongen, voor deze twee personen R. en S. zou hebben gewerkt. De vraag die zich hier opdringt is waarom u, rekening houdend met de door aangehaalde problemen van intimidatie en bedreigingen waarmee u te kampen zou hebben gehad, zolang heeft gewacht alvorens uw land van herkomst te ontvluchten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat S. en R. lid zijn van een 'bende' waarvan de macht dusdanig ver reikt dat u bij eventuele problemen niet zou kunnen rekenen op bescherming van de politie. Zo kon u, behalve S. en R. geen enkele andere persoon noemen die deel uitmaakte van hun bende (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). U vermoedt dat zij in opdracht werken van iemand, maar slaagde er niet in hierover informatie te verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde dat R. en S. 'connecties' hadden, maar slaagde er geenszins in hun 'connecties' aan de hand van concrete voorbeelden toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Het enige wat u vaagweg zei is dat zij connecties hebben bij de politie. Met wie zij binnen de politie contacten hebben, weet u niet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat u geen informatie kon verschaffen over de woonplaats van de twee personen die u vreest. Evenmin wist u of zij ooit door de politie werden opgepakt en of ook andere personen door deze personen tot samenwerking worden gedwongen (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). U verklaarde dat één van uw neefjes opgesloten zit maar beweert niet op de hoogte te zijn of uw neefje al dan niet met dezelfde personen samenwerkte (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dat u zich niet ernstig informeerde naar de actuele verblijfplaats van de twee personen waarvoor u een vrees koestert, hun eventuele problemen met de politie en/of de situatie voor lotgenoten zoals uw neefje, is uitermate merkwaardig en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Bovendien heeft u een vriendin die bij de politie in Paramaribo werkzaam is en waarmee u nog contact heeft, zodat niet kan gesteld worden dat het inwinnen van bovenstaande informatie voor u niet mogelijk zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u, die reeds meer dan vijf jaar in Europa verblijft en nog contact heeft met familie in Suriname, geen enkel begin van bewijs neerlegde dat uw asielverklaringen aangaande uw problemen zouden kunnen staven.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming niet kunnen worden toegekend.

Tot slot zijn de door u neergelegde documenten, namelijk uw Surinaams paspoort, een inschrijvingsbewijs in de bevolkingsregisters en een geboorteakte van uw dochter in Nederland, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en het feit dat u een dochter heeft, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept als tweede onderdeel van zowel het eerste als het tweede middel een “Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, en roept aldus tevens de schending van de formele motiveringsplicht in.

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven zodat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt echter ontegensprekelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De middelen zullen derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster roept al eerste onderdeel van het “eerste middel” de “Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet” in.

3.2. Verzoekster verklaarde Suriname te hebben ontvlucht omdat zij er door criminelen gedwongen werd mee te werken aan hun drugshandel. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekster haar asielmotieven niet aantoonde noch aannemelijk maakte, de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en verzoekster bovendien lange tijd verbeidde zowel om haar land van herkomst te verlaten als om na aankomst in Europa asiel aan te vragen en zelfs een aanvraag indiende bij het IOM om terug te keren naar haar land van herkomst, wat de geloofwaardigheid van haar beweerdde nood aan internationale bescherming onderuithaalt.

3.3. Verzoekster voert aan “dat coherente verklaringen betreffende het asielrelaas in se volstaan. Een kandidaat-vluchteling dient niet noodzakelijkerwijs materiële bewijsstukken te verschaffen. In casu heeft verzoekster coherente verklaringen afgelegd, zonder enige tegenstrijdigheid.” Indien de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84) dan ligt de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196).

3.3.1. Voor zover verzoekster beweert dat zij in Suriname door de autoriteiten werd betrappt op drugshandel en hiervoor vervolgd en veroordeeld werd en een gevangenisstraf uitzat, kan zij deze feiten aantonen met allerhande administratieve en gerechtelijke documenten. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster geen enkel document neerlegt waaruit haar beweerde gerechtelijk verleden kan blijken, temeer nu zij verklaarde dat zij "*Bijna elke dag*" (gehoorverslag CGVS, p.10) contact heeft met haar moeder in Suriname. Daarbij zijn verzoeksters verklaringen behept met tal van vaagheden en onwetendheden terwijl zij zich niet elders in Suriname kon vestigen om haar belagers te ontlopen nu in Suriname "*Iedereen kent iedereen*" en het land "*niet zo groot*" is. Aldus kan verwacht worden dat ze haar belagers kent of zich over hen eenvoudig kon informeren. Verzoekster kon de criminele bende en drugshandel waar ze jarenlang bij betrokken was echter nauwelijks toelichten, ze kent naast haar twee belagers geen andere bendeleden, weet niet hoe de drugshandel georganiseerd werd, noch of er ooit andere veroordelingen plaatsvonden en waarom de bende invloedrijk was terwijl ook dit uit het gerechtelijk proces moet blijken of verzoekster dit moet hebben vernomen naar aanleiding van de voorbereiding van het proces. Daarbij indien verzoekster voordat ze betrappt zou zijn, werkelijk meermaals zelf naar de politie is gestapt, klacht ingediend heeft en bescherming heeft ingeroepen omdat ze ertoe verplicht werd drugs te verhandelen, dan is te verwachten dat dergelijke feiten in haar voordeel zouden zijn aangevoerd door haar advocaat in Suriname en dus uit de processtukken en het eindvonnis kunnen blijken. Verzoekster blijft ook bij vage vermoedens over haar belagers die "*op de begrafenis van een familielid aanwezig waren*" maar "*hebben nagelaten de familie te condoleren*" en dit "*bewijst dat ze verzoekster willen lastig vallen*". Verzoeksters verklaringen zijn geheel ontoereikend om haar profiel als "loopjongen" voor een drugbende te staven laat staan dat ze dermate belangrijk was dat ze intensief en tot jaren na haar vertrek uit Suriname nog gezocht wordt.

3.3.2. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat indien uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat de corruptie en drugshandel in Suriname zorgelijk is hieruit niet kan worden afgeleid dat criminelen er absolute controle hebben over de overheid noch dat de politie enkel tegen betaling bescherming biedt aan de burgers. Verder bewijst verzoeksters beweerde veroordeling -in zoverre waarachtig- dat de politie wel optreedt tegen criminele bendes. Ten slotte kan uit het gegeven dat verzoekster legaal Europa inreisde slechts blijken dat verzoekster een paspoort uitgereikt kreeg en internationaal kon reizen en dus niet in de specifieke negatieve aandacht stond van de Surinaamse autoriteiten. Evenmin toont verzoekster aan hoe ze met een strafblad een Shengenvisum kon verkrijgen. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift voornamelijk tot het louter herhalen van het asielrelaas en biedt geen aannemelijke verklaring voor het niet neerleggen van bewijsstukken en voor de vaagheden en hiaten in haar verklaringen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas kan haar voorgehouden profiel evenmin overtuigen van behorende "*tot de minder behoeve klasse*" die omwille van "*een veroordeling voor drugshandel*" "*behoort (...) tot een sociale groep die weinig kansen heeft en een gemakkelijk slachtoffer is voor drugsbendes*". Verzoekster heeft overigens niet gesteld dat zij onbemiddeld was en van lage afkomst. Integendeel verzoeksters gezin is sociaal ingeburgerd. Zij had verschillende jobs en haar moeder was majoor bij het leger des heils. Verder heeft zij familie in Nederland en kon ze een migratie naar Europa organiseren en financieren. Hoe dan ook het loutere feit te behoren tot een etnische/sociale groep (kansarmen met een strafrechtelijk verleden) is niet voldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d van de vreemdelingenwet. Immers verzoekster toont niet aan dat haar gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat haar groep als afwijkend wordt beschouwd.

3.3.3. Tot slot dient te worden benadrukt dat, daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas verzoekster derhalve niet aannemelijk maakt dat haar voorgehouden asielmotieven die van gemeenrechtelijke aard zijn, een vervolging uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag. En verder is onaanvaardbaar dat verzoekster vier jaar lang zelfs niet de moeite deed om een asielaanvraag in te dienen en dit los van de mogelijke uitkomst ervan. Haar aanvraag tot repatriëring bij het IOM kan bezwaarlijk als een "*noodkreet*" worden aanzien noch van een "*afwegen door verzoekster van de vervolging in Suriname en de uitzichtloze situatie in Nederland*" te meer nu dit in strijd is met haar

verklaringen op het CGVS waar zij beweerde de aanvraag onbewust te hebben ingediend omdat zij toentertijd allerhande documenten ondertekende louter om financiële en materiële steun te verkrijgen. Verzoekster maakt niet aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming en haar laattijdige handelwijze komt frauduleus voor en wijst op misbruik van procedure.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster roept als eerste onderdeel van het *“tweede middel”* een *“Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming)”* in.

4.2. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming vooreerst op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en verwijst in het verzoekschrift integraal naar de motivering inzake de vluchtelingenstatus. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft verzoekster echter niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Inzoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt zij derhalve evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. Verzoekster voert verder aan dat *“Daarnaast is het onmenselijk en in strijd met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet om een persoon die reeds vijf jaar in de Europese Unie leeft terug te sturen naar haar land van herkomst. Verzoekster heeft in de afgelopen jaren een nieuw leven kunnen opbouwen. Verzoekster heeft in augustus 2009 een kind op de wereld gezet in Rotterdam, Nederland. Het kind groeit op heden op in een stabiele omgeving, iets waar een kind nood aan heeft en bovendien recht op heeft”* doch toont niet aan dat dergelijke louter familiale subjectieve motieven beschouwd kunnen worden als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK